

INTRODUCERE

Suntem în anul de grație 2026 într-un moment „astral” al dezvoltării civilizației umane definit prin sintagma „Marea Resetare Planetară” punct de referință în demersul spre viitor al civilizației lui Homo Sapiens Sapiens spre afirmarea sa astrală, plenară sau alergarea sa haotică spre autoextincție...

„Lumea” așa cum o știm astăzi a evoluat de mii de ani sub spectrul nefast al războiului și distrugerii al concurenței în interiorul propriei specii pentru supraviețuire și în conflict permanent cu natura pe care credea că o poate supune, exploata și subordona.

Nimic mai fals, caracteristica conflictuală a omului l-a împins spre progres, dar cu pierderi mari, suferință și propria asuprire a semenilor.

Populația Terrei a depășit deja 8 (opt) miliarde de oameni și este în continuă creștere, în condițiile în care numai 5% din locuitorii planetei posedă în jur de 95% din bogățiile ei, dobândite prin exploatare și asuprire controlată de cei bogați, care devin și mai bogați, în timp ce restul locuitorilor sărăcesc pierzând în domeniul bunăstării, culturii, sănătății sau speranței de viață.

Două țări – China și India – cu o demografie accelerată dețin recordurile cu peste un miliard de locuitori respectiv 1,4 și 1,25 miliarde locuitori, dar mai sunt și alte țări unde demografia a explodat în America de Sud – Brazilia, Africa - Congo, Asia - Malaezia , Bangladesh etc, încep să se confrunte cu probleme grave privind alimentația, sănătatea, asistența medicală și socială ceea ce le-a făcut ca împreună cu Federația Rusă unele dintre ele să creeze Orga-

nizația BRICS mijloc politico-economico-financiar de autoprotecție.

În acest context lupta pentru apă, hrană, energie și spațiu devine vitală, acerbă și necruțătoare pentru cei slabi.

În acest amalgam al evoluției mulți și-au pus problema existenței sau inexistenței unor „pete albe” zone necercetate de pe Terra...

Într-un astfel de clasament cea mai mare pată albă și la propriu și la figurat - locul întâi îl ocupă continentul Antarctic.

Când m-am îmbarcat pe vasul Big Bear la Ushuaia oraș port al Argentinei din Țara de Foc – Provincia Tierra de Fuego, spre strâmtoarea Drake și continentul Antarctic nu mă gândisem decât la spiritul de descoperire și aventură.

Așteptam să ajung la Capul Horn și apoi să merg să văd]Farul de la Capătul Lumii” descris în cartea cu același nume atât de pasionant de scriitorul Jules Verne a cărui operă literară mă fascinase încă din copilărie...

Iată ce am aflat despre Far”...

Insula unde se afla, conform lui Jules Verne, „Farul de la Capătul Lumii” aparține statului Argentina. Insula unde era dispus farul propriu zis se numește Insula Statelor.

Farul numit „San Juan de Salvamento” este situat la capătul Insulei Statelor, în Patagonia, în provincia Tierra del Fuego.

Este cel mai vechi far din Argentina și primul care a fost construit în apele sudice.

A fost numit „Farul de la capătul lumii” după romanul lui Jules Verne care poartă acest titlu.

Faro San Juan de Salvamento este adevăratul far de la capătul lumii descris de Jules Verne și veți vedea în continuare de ce.

După cum spuneam, a fost supranumit „Farul de la capătul lumii”, după romanul lui Jules Verne care poartă acest titlu. Tema romanului este supraviețuirea în circumstanțe extreme, iar evenimentele descrise au în centru lor tocmai acest far izolat.

Farul datează din 1884, când **Divizia Expediționară din Atlanticul de Sud**, sub comanda comandorului **Augusto Lasserre**, a înființat o Subprefectură Maritimă, o Închisoare și o Stație de Salvare pe Insula Statelor, ca răspuns la numeroasele naufragii și acte de violență care aveau loc în acele timpuri în jurul **Capului Horn**.

Farul a fost ridicat pe un promontoriu stâncos numit **Capul San Juan**. Comandorul Augusto Lasserre a adăugat „**de Salvamento**” (care înseamnă „al salvării”) la numele farului pentru a face clar scopul acestuia.

Numele San Juan de Salvamento s-a extins la împrejurimile capului și, în special, la micul port care a fost amenajat într-un golf adiacent.

Inițial, farul era format dintr-o casă din lemn de fag cu 16 laturi, cu o înălțime de doar cinci metri și diametrul de aproximativ nouă metri.

Faro San Juan de Salvamento a avut viață scurtă

Lumina era asigurată de opt lămpi cu kerosen plasate în spatele a două ferestre ale căror geamuri erau prevăzute cu **Lentile Fresnel**. Însă amplasarea farului nu a reușit să asigure buna vizibilitate a fasciculului de lumină.

Lumina lămpilor cu petrol era prea slabă, iar ceața ascundea adesea farul. Drept urmare, navele au con-

tinuat să naufragieze în jurul **Insulei Anului Nou** și în apropiere de „insulițele” situate la nord de far.

Astfel, în 1901, guvernul argentinian, în colaborare cu **Comisia Internațională de Organizare a Expediției Antarctice**, a decis să ridice **Farul de Anul Nou**, situat puțin mai la nord, pe **Insula Observatorului**.

Farul de Anul Nou a fost finalizat în 1902, iar Faro de San Juan de Salvamento a fost abandonat după numai opt ani de funcționare.

Inspirat de amplasamentul îndepărtat al farului, Jules Verne a finalizat proiectul romanului „Farul de la capătul lumii” în 1901. Acesta a fost publicat postum, patru ani mai târziu, după moartea scriitorului.

Farul a rămas abandonat și în ruine timp de aproape un secol, până în 1994, când **navigatorul francez André Bronner**, fascinat de romanul lui Jules Verne, a pornit să caute „Farul de la capătul lumii”.

Bronner s-a întors pe insulă în anul următor și a rămas acolo izolat timp de trei luni, supraviețuind cu mijloace rudimentare în **Golful Flinders**, la capătul vestic al insulei.

A decis să întreprindă proiectul de reconstrucție a farului și, în acest scop, a creat în portul francez La Rochelle **Asociația „Farul de la capătul lumii”**.

A obținut sprijinul autorităților din **Tierra del Fuego și Ushuaia**, al **Marinei Argentinienne**, al **Guvernului Francez** și al mai multor companii private care au primit ideea cu entuziasm.

Proiectul a primit, de asemenea, contribuții financiare din partea municipalităților franceze **Nantes** (orașul natal al lui Jules Verne) și **La Rochelle** (locul de reședință al lui André Bonner).

Replica farului a fost finalizată în 1998 și a fost iluminată pentru prima dată la 26 februarie 1998.

Clădirea din lemn a fost construită în La Rochelle, dezasamblată, transportată cu vaporul la Ushuaia și apoi, în cele din urmă, pe Insula Statelor, unde a fost reconstruită.

În 2000, André Bronner a promovat construirea unei alte replici a farului original San Juan de Salvamento, în largul coastei La Rochelle, pe coasta atlantică a Franței.

Denumit și „Farul de la capătul lumii”, acest far este construit în mare, pe piloni.

Et in Arcadia Ego – am exclamat fără să vreau când am pus piciorul pe țărmul Continentului Antarctic.

Am rămas uimit de mulțimea coloniilor de pinguini și cormorani ce populează aceste meleaguri insulare din jurul Capului Horn...